

Dr. Director de
"Endavant"
Rubi

El Congost

Redacció i Administració
Àving. Francesc Macià, 4

PUBLICACIÓ BI-MENSUAL
Any I La Garriga, 23 abril 1933

Núm. 5

Suscripció: Un any, 6 pts.
Número solt, 20 cèntims

Sant Jordi triomfant

Bella princesa empresonada,
quin dol hi ha en el teu mirar!
De nostra Pàtria ben amada
tens el posat i el bell parlar.

Dins de la terra, desolada,
ta gran bellesa veus marcir.
Un drac ferotge és a l'entrada,
que t'urparà, si vols sortir.

Té la mirada tota encesa
de gelosia i de rencor;
no vol que vegin ta bellesa;
no vol que et tingui ningú amor.

Finestra enfora si t'aboques,
t'escup la fera el seu verí;
si amb els teus clams ajut invoques,
amb un bramul no ho deixa oír.

Bella princesa empresonada,
quin somnià en els temps d'abans
quan de tots eres festejada
i els reis et feien besamans!

Més, si el passat l'esguard s'emporta,
el cor s'emporta l'avenir: [ta,
una clamor se sent prou forta
que la captiva pot oír.

Semblen cançons de la vellúria;
potser són himnes del present...
Es la remor de la boscúria,
quan de nit passa un cap de vent...

O bé és l'onada quan arriba
portant en si la tempestat...
A dins del cor de la captiva
una esperança ha clarejat.

Es com després de la nit bruna
que el sol s'aixeca resplendent,
i la claró es llença tot d'una
dins les tenebres del torrent.

Entre les boires lluminoses
veu la princesa el bell demà.
Quan els rosers s'omplin de roses,
blanc cavaller arribarà.

Nua l'espasa, braç enlaire,
devers el drac avança ardit;
del primer cop esqueixa l'aire,
el segon cop li enfonsa el pit.

Ja triomfant, la dama albira
i obre les portes diligent,
i mentre el monstre en terra expira,
surt la princesa resplendent.

Bella princesa alliberada,
com guspireja el teu mirar!
De nostra Pàtria ben amada
tens el posat i el bell parlar.

I ella, com tu, té l'alegria,
perquè, com tu, ha deixat el dol;
que la llegenda és profecia
i el cor li diu que Déu ho vol.

Que vingui l'hora pressentida
que la llegenda reviurà.
Quan els rosers treuran florida,
la profecia es complirà.

J. FOLCH I TORRES

Notícies

Pàsqua

Enguany les festes de Setmana Santa i Pàsqua s'han vist en el nostre poble, si hi cap, més animades que cap altre any, malgrat haver-hi ajudat ben poc el temps, plujós a intervals, que no convidava a eixir de casa.

El temple parroquial durant els dies de dijous i divendres Sants celebrà amb gran esplendor les cerimònies litúrgiques pròpies de la diada, amb l'assistència a tots els actes de nombrosos fidels de La Garriga i forasters, que cada any en major quantitat contribueixen a fer més lluïdes aquestes festes tradicionals.

I, naturalment, perquè fossin ben tradicionals, no podien mancar-hi—i no hi mancaren el dissabte de Glòria,—les colles de Caramelles que organitza l'administració de la Verge del Roser, amb llurs estrofes de tonada populara, malgrat revelar en la seva interpretació manca absoluta d'assaigs.

Els parells o parelles d'infants, portaven a les mans canyes guarnides amb més o menys sumptuositat, segons llurs possibilitats econòmiques, i als llavis la cançó innocent, plena d'ingenuïtat i amarada de records de la juvenesa de llurs bones àvies.

El ball de bastons, ha avivat un esqueix del tresor folklòric de la nostra terra, bastant desconegut en el nostre poble.

El cor infantil dels avantguardistes de la F. J. C. ha cuidat que no es trenqui una tradició iniciada per llurs pares.

La Societat choral L'Aliança i la secció d'homes de l'Orfeó Garriguenc aportaren a la diada una nota de gust artístic bastant acurat.

Segons font autoritzada, dintre de breu termini quedaran establertes en el nostre poble noves indústries. Amb això, quedarà resolt, o almenys atenuat, el problema de l'atur forçós.

Confiem que els nostres obrers agrairan aquesta predicció.

Diumenge passat fou elegit el següent Comitè Directiu del Grup local de la F. J. C.

President, Joan Reig; Secretari, Josep Maurí; Tresorer, Salvador Ballús; Bibliotecari, Josep Partegàs; Vocals: dels espectacles, Josep Oliver; del teatre, Miquel Masó; dels esports, Joaquim Cuspinera i del tennis, Romàn Vilar.

Avui, a les onze del matí, al teatre L'Alhambra, Unió Democràtica de Catalunya celebrarà un míting de propaganda en el qual parlarà la senyora Emèlia Codorniu de Gendrau i els senyors Josep Cirera i Soler, Joan Batista Roca i Cavall, el diputat per aquesta circumscripció al Parlament de Catalunya senyor Pau Romeva, i el senyor Manuel Carrasco i Formiguera, diputat a Corts.

Avui, diada de Sant Jordi, a les sis de la tarda, la cobla Vilaró, de Granollers, tocarà una audició de sardanes al davant del Patronat Parroquial.

Divendres, dia 14 d'abril, la Joventut d'Esquerra Republicana de Catalunya celebrà un míting commemoratiu del segon aniversari de la proclamació de la República.

A continuació, la mateixa associació de joventut oferí al senyor Alcalde d'aquesta població un pergami i una vara de comanament per la seva gestió al davant del Consistori durant els dos últims anys.

Moviment dels cabals de la caixa municipal en el període comprès entre les dates del 5 al 19 del present mes:

Existència en caixa el dia 5	9,390'11 ptes.
Despeses fins el dia 12.	2,312'97 »
» » el dia 19.	3,113'45 »
Queda en caixa el dia 19	3,963,69 »

En la sessió de segona convocatòria celebrada el dia 14, es concediren tots els permisos per a obres, interessats.

En la sessió del dia 19 s'acordà:

Requerir al senyor Rector perquè presenti els títols de propietat del Cementiri Parroquial, a tenor del què disposa l'article 10 del Reglament de la llei de Cementiris.

Convocar els carnicers i forners per a tractar de la rebaija dels preus del pa i de la carn.

Teatre

Després de molt temps de no haver-se donat representacions de teatre al nostre poble, diumenge passat, el quadre escènic de l'Orfeó Garriguenc posà en escena, a La Alhambra, la comèdia en tres actes «Els Savis de Vilatrasta», de l'il·lustre comediògraf Santiago Rusiñol.

Tractant-se d'una obra del malaguanyat artista, no cal dir que l'humorisme satíric que caracteritza moltes de les seves comèdies, delectà una vegada més el públic bastant nombros que assistí a aquesta representació.

El teatre d'en Rusiñol, que en general és difícil d'interpretar, posà a prova les facultats dels aficionats que posaren en escena aquesta obra. Tots, però, es sortiren ben airosos dels seus respectius papers, demostrant no solament bona voluntat, sinó també unes facultats d'interpretació ben lloables, a les quals va saber correspondre el públic premiant la seva tasca amb molts aplaudiments.

Els dos cultius

L'hortolà, amb gran paciència i constància cultiva la terra, dia per dia, sempre alerta, i amb la pesada eina remou l'aspror del terreny.

La mare, a casa, cuida de l'infant i el passeja per dessota l'ombra dels ametllers florits.

Si la mare cultiva el fillet igual que l'hortolà cuida del seu hort, els fills, ben alligonsats, amb cor, ànima i cap, també algun dia donaran saborosos fruits.

VICTORIA ROS

Farmàcia **Torrent** Perfumeria
Calàbria, 4 Telèfon 88

* Perruqueria
per a Senyores

JANET

Oliveres, 5
LA GARRIGA

Resposta

A J. Miquel i Macaya

En primer lloc, dec manifestar el meu agraïment per la gentilesa que us portà a escriure les quatre primeres ratlles de la vostra rèplica apareguda ací mateix. Una modesta publicació local, un article d'aficionat... Res més. La ploma a les meves mans val un xic menys que una cigarreta de paper. Val més el temps que vós dedicàreu a llegir-me i a replicar-me, i per això us faig, a compte del saldo deutor, l'entrega d'aquesta resposta.

Veig que el *Pal·las* defineix l'eclipsi dient que és l'ocultació transitòria, total o parcial, d'un astre. Tenia una idea aproximada del mot i em plau comprovar que no vivia gaire lluny del Diccionari. Tinc entès, d'altra banda, que a voltes, mentre pels nostres carrers els gossos es rosteixen al sol, en mantes illes del Pacífic els terrats són plens de gent mirant amb vidres fumats com la lluna devora les galtes d'Helios.

Si eclipsi és ocultació d'un astre i el Glossador era un astre, crec que podem parlar d'eclipsi. Encara que jo no sigui un astrònom professional, no deixo de treure sovint el cap a la finestra per a donar un cop d'ull al nostre firmament literari i en va recerco l'estel desaparegut. Tinc el vici de fullejar diaris i revistes nostrades i enlloc no veig reaparèixer aquella cursiva que tan cara fou a Octavi de Romeu. Ja ho sé que allà d'enllà vegegen arribar un escriptor amb la maleta a la mà i li posaren plat a taula; un element nou entrà a les constel·lacions castellanes; un astre restà eclipsat al cel de les nostres lletres.

Després, més d'una vegada he llegit Don Eugenio (com he llegit Don Pio o Don Jacinto) mentre un professional em cirava les sabates. Però ni vaig tant sovint al cirabotes ni estic suscrit a revistes frívols madrilenyes; de manera que normalment no m'arriben amb freqüència referències de la trajectòria del meteor escapat de la seva òrbita. Tampoc no m'arriben a les mans molts dels llibres que veuen llum a la capital de la República; no s'hi val, doncs, a fer-ne retret a qui no és home de lletres. I, a més, ara no interessa esbrinar si joestic o no al corrent del que D'Ors fa per aquells mons de Déu; el que interessa és aclarir si a Catalunya és o no és eclipsat el Xenius i això ho podríem escatir per mitjà d'una enquesta, el resultat de la qual crec que seria ratificar aquella meva afirmació que tant us va desplaure.

El Glossari i el Glossador són coses que ja pertanyen al passat. Entre els que se'n dolen, compteu-m'hi a mí, que també era noucentista i retallava sovint el bocí de columna de «La Veu» esperant l'aparició del recull.

Creieu que m'interessà molt el Xenius i ara mateix m'és grat evocar la lectura de les seves obres i d'un seguit de volums d'antologia que veig com s'aguanten fermes, amb tot i els anys, al prestatge de la meva biblioteca. No us figureu que en les meves paraules hi hagi hagut menyspreu envers allò que vós i jo hem d'admirar; en concret aquesta vegada es tractava d'una «venjança» contra el menyspreu que D'Ors tingué pel païssatge de La Garriga i el justicier no vaig ésser jo, sinó un pintor eminent, Enric Galwey, restant la meva acció limitada a pura labor de cronista.

I, ja que hem parlat de Xenius i veig que us interessa estar al corrent dels seus escrits, des de la meva modestia us faré el present de donar-vos a conèixer una Glossa inèdita que em dedicà la primera volta que visità el meu estudi, cap a l'any 1917. I encara, si em vaga, referiré alguns records personals, plens d'interès. Tot això, com és natural, ho deixo per al número vinent.—M. B.

Col·laboració espontània

Per la vida del nostre comerç

En escriure aquest petit article, és ben lluny de mi l'intenció de fer una filigrana de paraules i amb elles compondre un article literari; més encara pensant en la poca preparació que tinc per a fer-ho. Solament voldria que servís—i consideraria perdonada la meva gosadia—per fer obrir els ulls als treballadors i botiguers d'aquest poble.

Des de fa molt temps he anat observant amb profunda amargor el gran nombre de venedors ambulants que cada dia, com una plaga per al nostre comerç, es van estenent en aquesta vila. No són aquestes paraules filles del «perquè sí», sinó de la continuada observació, ja que altrament no cal sinó passar per la plaça, els diumenges al matí, per tal de comprovar-ho.

I no és solament que vinguin venedors del què ens hem de doldre — que això, poc importaria — sinó de les presses i la inconsciència amb que la gent els va a comprar, com si els articles que porten aquesta bona gent ambulant fossin d'una qualitat extra i superior als que es venen en les botigues dels nostres comerciants, i al preu de vertader regal. Ben al revés d'això sol ésser en la majoria dels casos, i ho puc sostenir per haver-ho comprovat mantes vegades.

Al principi pensí que el bon sentit dels compradors s'imposaria i passaria amb indiferència davant d'aquests venedors; però desgraciadament no s'han acontentat a comprar tot el que porta el venedor ambulant, sinó que aquella compra que no poden efectuar amb el dit venedor, l'efectuen fora de La Garriga.

Jo voldria que em diguessin, i em demostrassin, els avantatges que reporta aquesta manera de procedir.

Voldria també que se'm digués què és el que pensa aquesta gent, amb llur poc interès a protegir el nostre comerç. Si nosaltres, que som els únics que li podem donar vida, gastem el què guanyem a la nostra vila comprant a gent que mai no donaran el més petit treball als nostres treballadors, qui sostindrà, doncs, el nostre comerç?

«Creu potser el paleta, inconscientment, que un venedor ambulant o un comerciant establert fora d'ací li encarregarà mai l'edificació d'una casa? «Creu potser, el pintor, manyà, fuster, etc., que els seran mai requerits els seus serveis per aquesta gent forastera?

Si trist és el procedir de la nostra gent treballadora, més ho és encara el d'alguns botiguers, els quals, tot i rebre'n més directament les conseqüències, són els primers d'efectuar totes les seves compres fora del nostre poble.

Penseu que el resultat d'efectuar totes les compres dins el mateix poble, recauria sobre nosaltres mateixos, ja que en guanyar el comerciant, invertiria part de les seves ganàncies en la reparació de la casa, en mobles, en el vestir, en millor alimentació, etc. Hem de pensar que quanta més venda tingui el nostre comerç, més interès tindrà ell a servir-nos i procurar d'oferir-nos el què més convingui a les nostres necessitats. La qual cosa ara és impossible d'efectuar davant la indiferència amb que són considerats els seus articles.

I això, que sembla no tenir la menor importància, és un dels factors que ajuden més a fer gran un poble.

Penseu-hi, i obreu com cal, garriguencs! — PERE VILA

Confiteria Sitjes

Xampany i Vins de marca

Fotografia Montaner

Sant Francesc, 1

LA NOSTRA

Nostra història

El rei Martí als Banys de La Garriga

IV

Dominada Sicília, Martí I abandonà l'illa (desembre 1396), on deixà nomenat un consell de barons catalans i sicilians, perquè assessorés en el govern el seu fill. Embarcà a Trapani; visità les illes de Sardenya i Còrsega, que pertanyien a la nostra terra, i anà a Avinyó a entrevistar-se amb el Papa Benet XIII, qui el diumenge Lactare de 1397 li oferí la valuosa rosa d'or, i el rei prestà al Papa l'homenatge feudal pel reialme de Sardenya i Còrsega. Al cap de cinc setmanes, i després d'haver conferenciat sobre el cisma, emprengué la ruta de Barcelona. D'aquí es dirigeix a Saragossa, aturant-se a Montserrat, Igualada, Poblet i Lleida. Tret d'un viatge que féu a Daroca i Calatayud, el rei Martí ja no es mogué de Saragossa fins que decidí venir a La Garriga.

El 7 d'Octubre de 1397, jura els furs i llibertats d'Aragó en mans del Justícia. Als 29 dies del mes d'Abril de 1398 és reconegut i jurat el seu fill Martí, rei de Sicília, per successor i hereu del regne. Al cap d'un any (13 d'Abril 1399) a Saragossa mateix és coronat el rei amb gran pompa i solemnitat i altre tant es féu amb la seva muller la reina Maria; les crescudes despeses d'aquests dies, veurem que encara el preocupaven quan ja estava a La Garriga.

Fou en aquest temps que degué empresonar-lo la malaltia que fou la causa de venir a passar una temporada de convalescència a casa nostra. El metge Josep M.ª Roca assegura que el rei Martí patia d'artritis en varies de les seves manifestacions, especialment en la de caràcter reumàtic.

Consta certament que el rei era de mitjana estatura, de grossa complexió i que constantment es vegé torturat per alguna malaltia. D'això algun historiador n'ha volgut deduir que patia d'hidropèsia; altres diuen que era diabètic. En canvi, és absolutament provat que sofria de quartanes.

Abans de terminar aquesta curta exposició dels fets del rei Martí, volem descriure els trets característics de la seva personalitat.

Era de cor noble i de caràcter tranquil i plàcid; i tot i ésser inclinat a la clemència, sempre es mantingué digne, àdhuc en els moments de justa ira contra els nobles

turbulents de la seva època. Fou honest en la seva vida privada i ple d'amor a la seva família i als seus pobles. Era home de gran cultura, eloqüent en sos discursos i protector de les belles arts. El seu procedir era recte i no tolerava les transgressions dels bisbes, ni permetia que els seus nobles fessin greuges i vexacions al poble, ni que aquest cometés excessos contra jueus i mahometans. La seva tara capital fou la manca de decisió i energia, que en l'afer de la successió a la Corona fou de funestos resultats per a Catalunya.

Era un cristià ferventíssim, i fins hi ha qui l'anomena l'eclesiàstic, perquè cada dia oïa tres misses i sojornant en els convents deia hores i seguia els divinals oficis com un prèvere.

Estava enamorat de Barcelona i de la nació catalana — és prou conegut el fervorós elogi que en féu en les Corts de Perpinyà de 1406.

Com a governant, fou superior a alguns dels seus antecessors. Escollí un consell amb persones prudents, de gran experiència i ben assabentades de les coses públiques (foren privats seus en Pere de Torrella i Guerau Alamany de Cervelló: entre els eclesiàstics tingueren sobre ell gran influència Sant Vicents Ferrer, fra Francesc d'Aranda i l'arquebisbe de Tarragona Pere de Sagarri-ga); regí molt justament els seus reialmes, respectant els drets de les corporacions de la terra, accedint a la voluntat dels seus sotsmesos, expressada en les Corts.

Era poc amic de la guerra, i per això durant el seu regnat els seus pobles fruïren d'una llarga temporada de pau.

En les relacions diplomàtiques promogudes pel fet de Sicília i el cisma d'Occident —el rei estava emparentat amb el Papa Benet XIII per part de la reina Maria de Luna— s'hi veu sempre un gran sentit i molta previsió; la seva opinió pesava i era respectada en totes les cancelleries d'Europa, mostra palesa de l'alta estima que el nostre rei merescué dels sobirans europeus.

Gairebé totes les afirmacions d'aquest article les veurem provades en reproduir part de la correspondència reial despatxada d'ací estant.

J. M.

Instantània

L'Abril, encara tímid i poruc, ha començat a fer florir les roses. Hi ha gotes de rosada que tremolen en les fulles i cauen embriagades de perfum.

REVISTA

Jaume Bofill i Mates

En poc temps la nostra terra ha passat pel dolor de veure desaparèixer tres dels seus homes il·lustres. Després del mestre Amadeu Vives, seguí el mestre Antoni Nicolau. Ara de poc, la mort ha vingut a augmentar la seva presa, enduent-se'n un altre home al qual Catalunya deurà sempre respecte i gratitud, per l'honradesa dels seus ideals catalanissims i per la lleialtat dels seus serveis que amb la noblesa en ell característica sempre li havia prestat.

En comentar el seu traspàs i amb el títol: «Ha mort un gran patriota», escrivia «La Publicitat»:

«Una cosa hi ha, però, que en parlar d'ell, suscitarà la coincidència espontània de tots els qui tingueren la fortuna de conèixer-lo i tractar-lo, i aquesta cosa és, el reconeixement de la seva lleialtat incommovible, de la seva rectitud exemplar, de la fermesa de les conviccions. En aquest ordre, Bofill ha estat un mestre i un model i si els amics ho retreuen amb emoció, els adversaris ho confirmen amb respecte; per ell, que posava aquests valors morals al davant de tots els altres, cap més trofeu tan preciós que el d'aquesta unanimitat que en inclinar-se davant del seu cadàver li confereix el títol que ha desitjat en vida.

Quan serà hora, els crítics, els erudits, fixaran quina ha estat la seva intervenció en la darrera etapa del nostre renaixement literari; els literats i els poetes proclamaran què cal posar a favor d'ell en l'ascens idiomàtic i en la vitalització de la llengua i de la poesia catalanes; els comentaristes i els historiadors del nostre moviment polític, valoraran la seva actuació pública en cada moment de la lluita del catalanisme; per servir la justícia, però, caldrà que en fer totes aquestes exploracions i totes aquestes experiències, el situïn en el pla que de temps l'havia instal·lat el catalanisme sentimental d'aquests darrers vint anys.

Solament situat en aquest lloc, podrà destriar-se la seva personalitat total, del que ha estat episòdic i contingent; solament, vist amb aquesta perspectiva, podran explicar-se d'una manera humana i racional determinis, reserves i reaccions que perdrien tot el significat si se les enfocava d'un angle distint. Bofill, ha estat un dels teoritzadors més egregis, més actius, del catalanisme polític; les reivindicacions catalanes han trobat en les seves paraules i en els seus escrits tòpics i accents que han arribat al cor dels qui el seguien i han fecundat l'acció dels qui posaven el seu dinamisme al servei dels ideals de la catalanitat.

Catalunya acaba de perdre un poeta, un escriptor eminent, un orador insuperable, un polític honest, lleial en l'acció, sagaç i elevat en la crítica, noble en la lluita i un patriota exemplar, que s'ha conquistat el títol d'inoblidable per Catalunya.»

Per altra banda i també amb motiu de la seva mort, escriu Manuel Brunet a «La Veu de Catalunya»:

«No estem de sort a Catalunya! A vegades sembla que tot se n'hagi d'anar aigua avall. Flor de l'espiritualitat més

exquisida, producte d'una cultura i un refinament molt superiors al país, aquest miracle d'home representa un treball de cinquanta cinc anys, molts anys quant a l'esforç, molts pocs quant al rendiment.

Tallat en la millor pedrera del catalanisme, deixeble predilecte de Prat de la Riba, aquest patriota, poeta del nou-cents, era un dels hereus directes de la catalanitat més pura, més sensible. Era del temps en què el catalanisme imposava una moral, una dignitat de la vida, una austeritat i l'obligació de l'estudi. La plèiade d'on va sortir En Jaume Bofill estimava integralment Catalunya, la venerava físicament i, volent disciplinar el seu amor, estudiava geologia, creava un excursionisme i una escola de paisatge; adorava l'esperit de Catalunya i n'escrutava la història, el dret i l'arqueologia, i en versos i cantúries exultava l'idioma. En Jaume Bofill representava, potser millor que ningú, aquest patriotisme tan pur, aquesta mística del catalanisme.»

Per al nen

Pregària

Aquí em teniu, Déu meu, que vaig sentint caure totes les meves fulles, i que s'esquerda la meua pell, i que el meu tronc s'inclina com per caure a la primera ventada que el sotsinogui; i no he brindat als qui arriben a la vida ni el dolç fruit que els reconforti, ni la plàcida ombra que els torni la perduda pau.

Enfonzin-se més les meves arrels en la teva misericòrdia. Posa en ma saba el foc del teu amor i farà un miracle cada rama vella. Fes que la meua vida floreixi i que ses flors cobreixin la terra sencera per ells.

Cada volta que passi un nen, deixaré caure una fruita. Cada volta que un nen plori... ¿Què pot fer un arbre perquè un nen no plori?

Torna'm ocell que canti dintre del teu cor!... Cada volta que el nen posi son caparró damunt del coixí, li cantaré ma tendresa. Cada volta que miri el cel, l'encantaré amb els meus vols. Cada volta que el maltractin... ¿Què farà un pobre ocell per a evitar que sigui maltractat un nen?

Torna'm vaixell, sant Déu clement!... Me l'emportaré ben lluny, on no sonin paraules aspres; on l'indefens màrtir es lliuri dels seus botxins. Cada volta que es cansi de córrer, el gronxaré sobre les ones. Cada volta que m'interrogui sobre un lloc de la costa, l'hi portaré perquè el vegi. Cada volta que tingui por de la nit... ¿Què pot fer un vaixell quan el nen té por i pregunta per sa mare?...

Així arribo a la vellesa i no he trobat encara el què vaig demanar-te essent jove. Jo sé que Tú m'has oït; jo sé que Tú m'ho has donat; però els meus ulls vells no ho troben; la meua boca entorpidada no sap repetir-ho...

Parla! Parla Tú, Pare meu! Digues-ho a tots els homes!

Esports

Esports atlètics

II

La velocitat

Constitueixen les curses de velocitat la més bella manifestació de l'esport de la cursa a peu.

Apassionen el corredor, que experimenta en elles la màxima sensació intensa de lluita esportiva. Captiven l'espectador amb la visió virilment estètica dels cossos atlètics actuant amb tota la seva potència.

A aquest atractiu, uneix l'esport de l'*sprint*, l'ésser un dels que exigeixen qualitats més atlètiques i que més contribueixen a crear-les i perfeccionar-les.

Un saltador d'alçada, un llançador de disc, poden anul·lar tal volta, amb son domini perfecte de l'estil, els seus defectes o les seves inharmonies físiques. El corredor de velocitat, actuant en una acció senzilla i natural com cap més, no gaudeix d'aquestes recursos i valdrà el que valguin a l'hora de la cursa els seus esforços físics, sense disfressa possible.

Aquests recursos físics han d'ésser, a més d'una harmonia, d'una generalitat realment atlètica, perquè l'*sprint* posa a contribució un gran nombre de qualitats atlètiques diferents: la rapidesa de decisió i d'actuació, l'energia, la potència i elasticitat muscular...

Al mateix temps, la seva pràctica desenrotlla i millora aquestes qualitats. L'entrenament continuat enforieix i forma el corredor de velocitat. El seu esquelet s'eixampla i s'endureix; la seva caixa toràcica i els seus múscles augmenten en volum i vigor, i a la vegada s'afinen; els seus moviments esdevenen solts, fàcils, elàstics, d'una elegància vigorosa i viril.

Es una expressió molt feliç, i ensems molt gràfica, la que el corredor de velocitat és el «pura sang» humà.

FREDERIC CALLÍS PORTAVELLA

Futbol

Copa «Atracció de Forasters» de La Garriga Joventut Garriguena, 4 : Universitat Industrial, 2

Per tal de solemnitzar les festes de Pasqua, el nostre cercle esportiu «Joventut Garriguena», tal com tenia anunciat, celebrà dilluns passat, al seu camp d'esports, el partit de futbol contra una selecció d'elements de la Universitat Industrial, en el qual fou disputada la bonica copa cedida per la societat Atracció de Forasters.

Malgrat l'absència de tots els «asos», que hom havia anunciat que s'aliniarien per l'equip visitant, aquest formà un conjunt bastant cohesionat amb algunes individualitats que aviat es destacaren notablement. Si perderen aquest partit, no en fou pas la causa l'haver fet joc de baixa qualitat — ja que tingueren moments molt feliços, — sino per no haver pogut contrarrestar, durant la segona part del partit, l'empenta i entusiasme amb que jugaren els nostres.

De l'equip local bé ens serà permès de dir que no féu una exhibició gaire brillant; alguns elements estigueren «apagats», palesant en conjunt manca de concepció en les jugades i poca precisió en les passades; es salvaren per l'interès i entusiasme que posaren en la lluita. A manca d'altres qualitats, aquesta no deixa d'ésser bona i digne de lloança.

El públic sabé correspondre a la crida. No podem dir que ompli el camp, ja que és difícil en el nostre saber on acaba el lloc destinat per ell; però a l'hora de començar el partit, oferia un aspecte que ja enyoràvem.

Arbitrà García, amb molta imparcialitat i justesa. Rebi la societat Atracció de Forasters la nostra felicitació i agraïment.

A continuació donem com una mena de film molt condensat la forma com es descabdellà el partit.

A les 4:25 comença el partit, corresponent la sortida als locals. El joc és viu i es succeeixen els atacs a una i altra porta. Als dotze minuts de joc, en una confusió davant la porta forastera, Bizet aprofita l'ocasió per a marcar el primer gol de la tarda, que és llargament aplaudit.

Centrada la bala, continua el domini local i Caselles perd una ocasió favorable per a marcar. Iglésies remata alt d'un fort xut des de lluny. Dominen els forasters i la davantera té ocasió de teixir bones combinacions que acaben amb un tret fortíssim que passa alt.

Un córner molt ben tirat per Caselles, l'aprofita Iglésies per a marcar de cap el segon gol pels locals.

El joc es concentra al mig del camp i hi ha una sèrie de cops de cap; també abunden les caigudes. En un atac foraster, Vila es veu obligat a sortir per a allunyar el perill, que Oliveres acaba d'aclarir llançant la pilota cap el camp contrari. Ataquen els estudiants, Vila surt i perd la bala, que aprofita l'extrem dreta per marcar el primer gol per la selecció. En aquesta ocasió la defensa local ha estat molt indecisa.

El joc es fa una mica dur; es llença un *fouled* contra la porta garriguena, que és recollit i rematat alt per la davantera contrària. En una aclarida llarga de la defensa universitària, la bala cau bombejada damunt la porta local i la defensa no encerta a allunyar el perill; es fa un bat-i-bull que els forasters aprofiten per a marcar el gol de l'empat. El joc decau una mica; hi ha algunes jugades d'escàs interès i s'arriba al descans.

Començada la segona part, els forasters de sortida inicien un atac a la porta contrària, que acaba en xut a kik. Un free-kik llançat per Sellarés sobre la porta contrària és rematat fora. Es ovacionada una brillant deturada del porter foraster, com també una bona aclarida d'Aspa. Resultat d'un córner contra la selecció, és una confusió davant la porta, que ocasiona un *penalty*, que és molt ben deturat pel porter i ovacionat.

Una fallada de la defensa forastera provoca una altra confusió davant la porta, que val el tercer gol pels locals.

Abunden els xuts i l'equip visitant dona mostres d'esgotament. Es tiren dos córners sense resultat. Un centre de Sellarés és rematat per Caselles, que marca el quart gol pel seu equip, que ha estat el millor de la tarda. Els forasters fan un darrer esforç per igualar el resultat, però l'equip local, segur d'ell mateix i animat per la victòria que es veu seva, es creix per moments i acaba el partit en ple domini del joc.

Avui a la tarda l'equip Joventut Garriguena anirà al camp del Vic F. C. a jugar un partit contra la penya d'aquell club «Joventut Vigatana».

Si el públic sap correspondre, la Joventut Garriguena té contractats i seguirà contractant interessants partits amb potents equips de la comarca i de Barcelona.

Lawn-Tennis

Avui, a dos quarts de tres, als camps d'esports del Grup de la F. J. C., començarà a jugar-se el Campionat local de tennis, disputant-se la Copa Xampany Castell-bianch que ha ofert la casa Jeroni Parera de Sant Sadurní d'Anoia.

Imp. Garrell : Clavé, 25. Telèfon 23 : Granollers

EL CONGOST

es ven en el quiosc de l'estació del ferrocarril, al carrer dels Banys, 15, i als estancs de Joaquim Cuspinera i Manuel Iglésies

Farmàcia-Perfumeria FERRANDIS

MEDICAMENTS PURS :: FOTOGRAFIA
ANALISIS :: ESPECÍFICS

Afaiti's millor...

i sense haver de sofrir les molèsties i el mal efecte d'irritacions a la pell

Sovint es dona la culpa al tall de la fulla i no es té en compte la qualitat del sabó, que és allò que més influeix.

La Barra de sabó d'afaitar BLANCAFLOR

és la més perfecte

Ho diuen tots els nostres clients i ho dirà vostè quan el provi

Demaneu sempre!

Exigiu sempre!

BLANCAFLOR

ELABORAT AMB AIGÜES DE LA GARRIGA

Canari de La Garriga

Llúria, 23 / BARCELONA / Telèf. 20905

Calçats J. Guardis

LA GARRIGA

Sindicat Agrícola

de

La Garriga

Despulles : Alfals

Cereals i Adobs

Preus molt econòmics per als senyors socis

Garatge Dalmau

Autos de Lloguer / Taller de Reparacions

Confiteria i Pastisseria

MARIO VALLS

Centre, 7

Telèfon 67

PETIT SIGLE

Merceria : Confeccions : Gèneres fins

Confiteria: Pastisseria: Comestibles fins

A. Arisó i Carreras

Centre, 45 : LA GARRIGA

Sucursal: Centre, 3

Barberia

Casa Jaume

Plaça. 9, baixos : LA GARRIGA : Telèfon 84

Saló per a Senyors

Saló permanent per a senyores a càrrec d'un expert oficial

Merceria i Confeccions

Genís

Garriga

Sta. Isabel, 4 : La Garriga

BALNEARI BLANCAFORT

Confort modern
Cuina excel·lent

Especialitat en la taula de règim,
en la qual es segueixen amb tota
cura les prescripcions facultatives

LA GARRIGA

Aigües termals radioactives : Reuma : Artri-
tisme : Hipertensió arterial : Enfermetats
de la pell : Esgotats del sistema nerviós
per "surmenage" : Fatiga intel·lectual :
Convalecències : Post-operacions, etc., etc.

Cura de repòs

Aire sec

Clima ideal

Xampany
Castellblanch

Caves a
Sant Sadurní d'Anoia

Representant
Frederic Callís
Agent de Comerç col·legiat
LA GARRIGA

Productes de Bellesa i Tocador

de les millors marques
nacionals i estrangeres

Perfumeria
Fèmina

Secció de
Perfumeria a raig

Antoni Elanas

Passeig de Gràcia, 47 * (Xamfrà Aragó)

BARCELONA

Telèfon 77103